2014-15-RE

CAUSA 2014-15-RE
(Mestre Solana i Mestre Risse c/ Principat d'Andorra)

Sentència del Tribunal Constitucional del 17-10-2014 relativa al recurs d'empara 2014-15-RE

Número de registre 269-2014. Recurs d'empara

Sentència del 17 d'octubre del 2014

BOPA núm. 62, del 29 d'octubre del 2014

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 27 de maig del 2014, per la representació processal dels Srs. Daniel Mestre Solana i Oriol Mestre Risse, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 24 de febrer del 2014 en relació amb la tramesa de les comissions rogatòries internacionals a tramitar i a l'obtenció d'informació bancària i altres diligències i contra l'aute del 7 de maig del mateix any, ambdós dictats per la Batllia d'Instrucció en el marc de les diligències prèvies DP-844-3/13 per una presumpta vulneració del dret a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i del dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la mateixa norma, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que suspengui amb caràcter d'urgència la tramitació de les comissions rogatòries internacionals, que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió dels drets fonamentals esmentats i que retrotregui les actuacions al moment anterior a la vulneració. També demana la suspensió de l'aute del 24 de febrer del 2014 mentre duri aquesta causa constitucional;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 18 de juny del 2014;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 14 de juliol del 2014, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2014-15-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 28 de juliol del 2014, per la representació processal dels recurrents;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Pierre Subra de Bieusses;

Antecedents

Primer

El 22 de març del 2013, es van incoar diligències prèvies contra el Sr. José Baudin Pastor per un delicte de frustració de procediments executius de cobrament (article 220 del Codi penal), ja que aquest participava en la societat Bastro, SL i mitjançant una ampliació del seu capital, el preu de les seves participacions embargades s'havia vist disminuït.

El 16 de juny següent, la Sra. Maria Pilar Arroyo Vidal, exesposa del Sr. José Baudin Pastor va formular una querella criminal contra aquest per un presumpte delicte de frustració de procediment executiu de cobrament, per uns presumptes delictes de falsedat (articles 435.1 i 438.1 del Codi penal), per un presumpte delicte d'obstaculització d'execució de resolucions judicials (article 427.2 del Codi penal) i per un presumpte delicte de coaccions (article 139.1 del Codi penal).

Aquesta querella també acusava el Sr. Daniel Mestre Solana d'un presumpte delicte de frustració de procediment executiu de cobrament i d'uns presumptes delictes de falsedat.

Així mateix, la querella anava igualment adreçada al Sr. Oriol Mestre Risse, sense atribuir-li cap delicte expressament, deixant per a la fase d'instrucció la seva eventual participació en l'ampliació de capital esmentada.

Segon

El 25 de juny del 2013, la batlle instructora va dictar un aute mitjançant el qual admetia a tràmit la querella esmentada.

Seguidament, el 26 de juliol del mateix any, la batlle instructora va ordenar l'embargament cautelar i la prohibició d'alienació sobre els béns immobles de la societat Bastro, SL i en particular del xalet Terra de Moravent.

Així mateix, el 24 de febrer del 2014, la batlle instructora va dictar un altre aute en què decretava, entre d'altres, l'obtenció d'informació bancària dels querellats i el lliurament de les comissions rogatòries internacionals escaients. En particular, es sol·licitava prop de l'Audiència Nacional de Madrid la més àmplia informació sobre els procediments judicials relacionats amb els delictes socioeconòmics en què s'haguessin vist implicats els Srs. Daniel Mestre Solana i Oriol Mestre Risse i les persones jurídiques que gestionaven. Així com que es prengués declaració dels inculpats en el seu domicili de Barcelona.

Tercer

La representació processal dels Srs. Daniel Mestre Solana i Oriol Mestre Risse va formular un incident de nul·litat d'actuacions contra aquest darrer aute per la vulneració del dret a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució en relació amb el dret fonamental a la intimitat de les persones (article 14 de la Constitució) en el seu vessant de la protecció de les dades de caràcter financer, bancari, mercantil i d'altres de caràcter personal i per infringir les garanties processals establertes en els articles 47 i 87 del Codi de procediment penal.

Quart

El 7 de maig del 2014, la batlle instructora va desestimar l'incident de nul·litat d'actuacions i va decidir no suspendre les comissions rogatòries lliurades, per tal com va considerar que dels autes no es desprenia la vulneració de cap dels drets fonamentals al·legats.

Cinquè

El 27 de maig del 2014, la representació processal dels Srs. Daniel Mestre Solana i Oriol Mestre Risse va presentar un recurs d'empara contra l'aute del 24 de febrer del 2014 en relació amb la tramesa de les comissions rogatòries internacionals a tramitar i a l'obtenció d'informació bancària i altres diligències i contra l'aute del 7 de maig del mateix any, ambdós dictats per la Batllia d'Instrucció en el marc de les diligències prèvies DP-844-3/13 per una presumpta vulneració del dret a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i del dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la mateixa norma.

En primer lloc, aquesta part destaca que s'han imputat els delictes esmentats al Sr. Oriol Mestre Risse sense que la querellant li atribuís cap delicte, sense haver practicat cap diligència que permetés tenir indicis de la seva participació en aquells delictes i sense cap fonament.

En segon lloc, destaca que els recurrents no han pogut declarar en el marc d'aquesta causa per motius acreditats davant la Batllia. Tanmateix, la querellant va demanar l'ampliació de la seva petició d'embargament, a la qual aquesta part es va oposar.

En tercer lloc, manifesta que a través de l'atribució d'un sol delicte suposadament comés pel Sr. Baudin, a més de les diligències practicades al seu encontre per esbrinar els fets, es va ordenar, de manera desproporcionada, la pràctica d'una sèrie de diligències (embargament cautelar i prohibició d'alienació sobre els béns immobles; execució dels seus béns en cas que no es pugui executar el xalet del Sr. Baudin; i comissió rogatòria internacional) en relació amb els recurrents en qualitat de cooperadors necessaris, sense cap prova que les fonamenti de manera necessària i proporcional.

Pel que fa a l'aute objecte de recurs, considera que el seu contingut és clar: enviar tota la informació coneguda de caràcter financer dels recurrents a l'Audiència Nacional de Madrid; demanar a aquesta mateixa Audiència la informació sobre els procediments en curs que impliquen als recurrents i que aquests declarin davant les autoritats judicials de Barcelona com a inculpats dels delictes precitats; i, requerir a l'entitat bancària Andbank que lliuri la informació financera més àmplia possible sobre els recurrents. La batlle d'instrucció motiva aquesta tramesa indiscriminada d'informació en els fets

exposats per la querellant, sense tenir-ne cap prova i declarant que no consta en els autes cap element probatori que permeti esclarir les circumstàncies de l'ampliació de capital de la societat, tan sols que aquesta va ser immediatament anterior al moment en què la querellant pogués cobrar el deute i que es va fer a través de l'actuació dels recurrents, concretament, de la seva societat Atlantis Corporació Financera, SA.

Segons el parer d'aquesta part, és evident que no s'han respectat les disposicions dels articles 47 i 87 del Codi de procediment penal, no s'ha realitzat cap comprovació de la veracitat de les declaracions de la querellant, ni s'ha pres declaració dels recurrents, a la qual no s'han negat mai; la comissió rogatòria no era necessària, els recurrents haguessin pogut aportar tota la informació que se'ls hi hagués demanat a través de la seva representació processal. La batlle d'instrucció declara que la limitació del dret a la intimitat dels recurrents està justificada en la seva implicació en els fets i pel fet que no pot obtenir la informació que els concerneix per altres mitjans, ja que els interessats no l'han aportat voluntàriament i que aquests no cooperen.

La part recurrent considera que la mesura presa vulnera el principi de proporcionalitat que s'ha de valorar examinant la finalitat perseguida i els mitjans empleats per aconseguir-la. La desproporció és evident i implica un sacrifici innecessari del dret a la intimitat. Afegeix que aquestes mesures tampoc són idònies, ni necessàries per esclarir si l'ampliació de capital efectuada l'any 2009 es fa ver en frau de creditors i si els recurrents en van ser cooperadors necessaris o no.

Efectivament, la batlle instructora no explica quins indicis li permeten relacionar l'ampliació de capital fraudulenta amb les comissions rogatòries internacionals i les activitats financeres dels recurrents des de l'any 1997.

Totes les dades que la Batllia pretén trametre a l'Audiència Nacional de Madrid són de caràcter personal propi, així com dels seus clients, sobre les quals els recurrents tenen una obligació jurídica de custòdia.

En definitiva, la manca de motivació de l'aute esmentat vulnera el dret a la intimitat dels recurrents per omissió, ja que no explica la correcció i justícia de les mesures acordades sobre els drets fonamentals dels tercers afectats.

Aquesta part conclou que la connexió en el pla constitucional entre la tramesa de les dades financeres, tant dels recurrents, com de les societats que administren es troba en què aquesta comporta una intromissió en la intimitat de tercers, clients dels seus mandants.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que suspengui amb caràcter d'urgència la tramitació de les comissions rogatòries internacionals, que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la lesió dels drets fonamentals esmentats i que retrotregui les actuacions al moment anterior a la vulneració. També demana la suspensió de l'aute del 24 de febrer del 2014 mentre duri aquesta causa constitucional.

Sisè

El 18 de juny del 2014, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què, de manera preliminar, d'acord amb l'article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, manifesta que el procediment emprat pels recurrents no resulta idoni per sol·licitar la protecció del dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la Constitució.

La part recurrent pretén que les proves practicades per la Batllia vulneren el seu dret a la intimitat quan existeixen indicis que han participat en el delicte de frustració de procediments executius per haver facilitat la disminució del valor de les accions d'una societat, l'únic actiu de la qual és un immoble. La Batllia es fonamenta en l'informe pericial obrant en autes i més enllà d'estar legitimada per investigar els fets, està obligada a investigar i ha d'autoritzar les diligències necessàries a aquesta finalitat.

Evidentment, els recurrents no volen que les autoritats espanyoles s'assabentin de les operatives i dels capitals dels recurrents, ni de les dels seus clients eventuals, cosa que no ha d'interferir en la investigació de la Batllia quan aquesta és proporcionada al delicte major investigat i està destinada a descobrir la realitat dels fets.

Pel que fa a la suposada vulneració del dret a la intimitat de tercers, el Ministeri Fiscal recorda que els recurrents no estan legitimats per sol·licitar cap protecció. I recorda, també, que totes les actuacions han estat en tot moment conformes a les disposicions del Codi de procediment penal.

Pel que fa a la vulneració del "*dret a un procés degut*", res impedeix a la batlle instructora lliurar a les autoritats espanyoles una *notitia criminis* en relació amb el procediment instat al Principat contra els recurrents per tal d'informar-les de l'eventual manera de procedir dels mateixos, com tampoc res li impedeix, per raó de la investigació que està seguint, sol·licitar qualsevol tipus d'informació en relació amb els procediments seguits a Espanya per saber si poden tenir relació amb el procediment incoat al Principat.

El Ministeri Fiscal s'oposa a la suspensió de l'execució de l'aute impugnat, ja que considera que el perjudicat real en aquest cas és la part querellant a la qual se li està perpetuant la vulneració dels seus drets de crèdit i a l'execució de la sentència de divorci.

Per tots aquests motius, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara d'acord amb les disposicions de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional per la manca de contingut constitucional de les seves pretensions.

Setè

El 14 de juliol del 2014, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d’empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a la part recurrent per tal que presentés les al·legacions que estimés pertinents.

Vuitè

El 28 de juliol del 2014, la representació processal dels recurrents va presentar un escrit d’al·legacions en què s'oposa al contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i ratifica el seu escrit de recurs d'empara.

Pel que fa a la manca d'idoneïtat del procediment emprat, aquesta part destaca que és idoni, ja que queda clar que en aquest procediment es vulneren simultàniament, el dret fonamental al procés degut de l'article 10 de la Constitució i el dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 del mateix text.

Pel que fa a la proporcionalitat de les investigacions, al·lega que el Ministeri Fiscal només destaca que la gravetat del delicte major investigat i que les diligències impugnades són necessàries a fi de poder descobrir la realitat dels fets i els béns eventualment embargables per garantir la responsabilitat civil.

D'això no se'n deriva cap proporcionalitat: ni el delicte és d'entitat suficient per justificar les mesures acordades contra els recurrents, sobretot si es té en compte que la responsabilitat civil del deutor mateix està més que garantida, afegint que els béns dels quals disposen al Principat, que mai han estat amagats, ni embargats serien igualment suficients.

Pel que fa a la suposada implicació dels recurrents en investigacions seguides a Espanya, manifesta que aquestes res tenen a veure amb la causa incoada en el Principat. De fet, el Sr. Daniel Mestre Solana res hi té a veure. I aquesta part no entén l'acarnissament del Ministeri Fiscal i de la batlle instructora, quan el vertader deutor se'l deixa al marge de les comissions rogatòries internacionals.

Per la resta, reitera de manera substancial les al·legacions anteriorment exposades en el seu escrit d'empara, així com les peticions que en ell s'hi contenen.

Novè

L'11 de setembre del 2014, el Ministeri Fiscal, i, el 12 de setembre del mateix any, la representació processal dels recurrents van presentar els seus escrits de conclusions en què reprodueixen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Com es desprèn dels antecedents que s'acaben d'exposar, el recurs se situa en el marc d'un procediment complex de separació matrimonial iniciat l'any 1997, en què el Sr. José Baudin Pastor no va satisfer mai cap pensió d'aliments en aquests 17 anys, revelant-se diversos procediments duts a terme a Andorra i a Espanya i que pesa sobre ell la presumpció d'haver intentat "*eludir el pagament al qual es trobava obligat*" mitjançant en particular un muntatge jurídic de "*prestanoms*" i, posteriorment "*una ampliació de capital a favor d'Atlantis Corporació Financera*", societat de gestió de "*patrimonis aliens*" que tenia com a propietaris i gestors els Srs. Daniel Mestre Solana i Oriol Mestre Risse, ambdós de nacionalitat andorrana.

El 13 de juny del 2013, la Sra. Maria Pilar Arroyo Vidal, exesposa del Sr. José Baudin Pastor, "*va interposar querella criminal pel delicte major de frustració de procediments executius de cobrament, tipificat a l'article 220 del codi penal, pels delictes de falsedat previstos al articles 435.1 i 438.1 del codi penal, pel delicte d'obstaculització d'execució de resolucions judicials, tipificat a article 427.2 i pel delicte de coaccions tipificat a l'article 139 del codi penal*", querella adreçada, segons el parer de la batlle instructora, contra el Sr. José Baudin Pastor i contra els recurrents actuals en empara.

Segon

Arran d'aquesta presentació de querella la Batllia va considerar:

En primer lloc, que sense l'ampliació de capital esmentada que va causar que el "*valor en favor de Baudin fos residual i irrisori (...) no hauria pogut eludir el pagament al que se trobava obligat pels tribunals*";

en segon lloc, que la participació dels recurrents i de la seva societat Atlantis Corporació Financera, SA havia estat "*imprescindible per a poder posar-se en situació formal d'insolvència i no disposar aparentment de béns executables al Principat*";

i finalment, "*Que no consta en autes cap document o element probatori que permeti esclarir les circumstàncies d'aquesta darrera ampliació de capital, a fi d'esclarir si té una base legítima o si ha estat realitzada en perjudici de creditors i per a frustrar procediments executius de cobraments realitzats pels tribunals.*"

En aquestes condicions i atès que els recurrents "*no han prestat declaració en autes ni han aportat documentació financera que permeti establir els següents elements imprescindibles per a esclarir si la seva participació en els fets ha estat delictiva*", la batlle encarregada d'aquest afer va considerar necessari intentar determinar si els recurrents, en tant que titulars aparents de béns de tercers, havien utilitzat *"la seva posició en qualitat de cooperadors necessaris per a que els béns de Baudin es posessin fora de l'abast de la jurisdicció andorrana.*"

Tot això "*a fi d'evitar les conseqüències dels procediments judicials contra ell, primer transferint els dipòsits bancaris a l'inici, i recentment canviant de forma fraudulenta la titularitat de l'únic bé que quedava: la societat propietària del immoble xalet Torre de Moravent.*"

Així doncs, la batlle instructora, mitjançant un aute del 24 de febrer del 2014, en els termes que s'esmenten en els antecedents, va decidir lliurar unes comissions rogatòries internacionals, per tal d'intentar obtenir per part dels tribunals espanyols, i més concretament de l'Audiència Nacional de Madrid, la més àmplia informació dels querellats, així com que es prengués declaració dels recurrents en el seu domicili de residència a Barcelona.

La representació processal dels recurrents va formular contra aquest aute un incident de nul·litat d'actuacions. Aquest incident va ser desestimat mitjançant un aute del 7 de maig del 2014, dictat per la Batllia mateixa.

Per tant, aquests recurrents van presentar un recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional.

Per fonamentar aquest recurs al·leguen que l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions vulnera el seu dret al procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució, en relació amb la vulneració del dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la Constitució, i infringeix els articles 47 i 87 del Codi de procediment penal.

La infracció a aquests dos articles es realitzaria des d'un doble punt de vista. D'una banda, no s'hauria realitzat "*cap comprovació de la veracitat de les declaracions de la querellant*" i no s'hauria pres cap declaració dels recurrents en relació amb els fets "*mitjançant comissió rogatòria al seu domicili i a la qual aquesta part mai s'ha oposat.*"

D'altra banda, que les mesures prescrites vulnerarien el principi de proporcionalitat, pel fet d'una "*desproporció entre la finalitat perseguida (...) i els mitjans empleats per aconseguir-ho*" cosa que implicaria per consegüent "*un sacrifici executiu i innecessari del dret fonamental a la intimitat.*"

Tercer

Amb la finalitat de recolzar aquestes al·legacions, els recurrents desenvolupen una argumentació, els elements de la qual no són sempre fàcilment perceptibles, ja que aquests elements es mencionen sense que es pugui distingir clarament entre allò que són dades de fet i allò que és relatiu a les qüestions de fons.

Tanmateix, semblaria que de manera essencial les seves al·legacions són les següents:

En primer lloc, que la batlle instructora hauria "*atribuït tots els delictes indicats als Sr. Oriol Mestre Risse sense cap fonament i sense haver practicat cap diligència mitjançant la qual pogués tenir indicis de la participació d'aquest en els delictes que l'imputa*". Per consegüent, a hores d'ara no hi hauria "*ni justificació ni prova*" contra els recurrents i seria doncs "*sense cap prova*" que s'hauria lliurat la demanda "*indiscriminada d'informació (...) a l'Audiència Nacional de Madrid."*

En segon lloc, que com s'hi van comprometre, els recurrents haguessin intentat "*personar-se davant la Batlle instructora per tal d'acreditar documentalment la impossibilitat dels Srs. Oriol i Daniel Mestre per desplaçar-se al Principat d'Andorra i poder prestar declaració en qualitat d'inculpats*". En aquestes condicions, no hagués calgut emprar una comissió rogatòria per anar al seu domicili, ja que segons els termes del seu escrit "S*i la Batlle requerís als meus mandants per tal de que aportessin documentació del seu interès per a la causa, sense que aquesta afecti als drets fonamentals a la intimitat, aquests l'haguessin aportat mitjançant aquesta lletrad*a."

En tercer lloc, que no es justificava demanar a "*l'Audiència Nacional de Madrid la més àmplia informació sobre els procediments en curs a la indicada Audiència"*. Perquè, com ho precisa l'escrit d'incident de nul·litat d'actuacions no hi havia "*cap relació ni rellevància en relació amb els fets objecte d'investigació en les presents diligències prèvies de caràcter penal.*"

En quart lloc, que la petició d'informacions bancàries a l'entitat bancària Andbank i a la societat Atlantis Corporació Financera, SA tampoc estaria justificada.

Finalment per acabar, i sobretot, s'al·lega que pel que fa als recurrents "s*'ordena la pràctica de les actuacions*" de manera desproporcionada, ja que aquestes mesures "*no són idònies ni necessàries per a la finalitat que es persegueix, que és, la d'esclarir si l'ampliació de capital de l'any 2009 es va fer en frau d'acreedors*". Per aquest mateix motiu, que la "*desproporció de les informacions que es pretenen enviar a l'estranger, resulta lesiva de drets fonamentals a la intimitat en la protecció d'aquestes dades*", tant respecte dels recurrents com de "*terceres persones afectades*". Tot això vulneraria "*el dret al procés degut de l'article 10 de la Constitució en relació amb la vulneració del dret a la intimitat de l'article 14 de la Constitució i dels articles 47 i 87 del Codi de procediment penal.*"

Així doncs, cal examinar la pertinença o la manca de pertinença d'aquests mitjans.

Quart

Pel que fa a l'obligació segons la qual, a manca de pràctica de diligències, els delictes atribuïts als recurrents ho haurien estat sense indicis, ni proves, destacarem breument el següent:

primer, que sobre la pretesa manca d'indicis, només cal referir-se a l'enunciat dels fets dels recurrents mateixos i a les precisions que contenen els autes de la Batllia per constatar que contràriament a allò que es pretén, aquests indicis existeixen i duen a presumir el caràcter eventualment fraudulent de l'ampliació de capital de la qual es tracta;

segon, que és a partir d'aquí, en funció d'aquests sols indicis i no de proves preteses, ja que la batlle precisa que "*no consta en autes cap document o element probatori que permeti esclarir les circumstàncies d'aquesta darrera ampliació de capital*", que es van lliurar les comissions rogatòries impugnades. Això amb l'únic objectiu d'intentar establir, a càrrec i a descàrrec, les proves necessàries que, contràriament a allò que es pretén (ja ho precisarem més endavant) no es van poder obtenir directament per part dels recurrents;

tercer, que una vegada això constatat, convé seguidament recordar que, per motius que ja s'exposaran més endavant, salvat casos particulars, no correspon al Tribunal Constitucional pronunciar-se sobre les modalitats de recerca de les proves que pertanyen de manera exclusiva a la competència de les jurisdiccions ordinàries, les quals no pot envair;

quart, que finalment, es pot observar que és de manera contradictòria que els recurrents es queixen de la manca de diligències susceptibles d'establir les proves i, al mateix temps, impugnen la utilització de mesures que precisament tenen per objecte la recerca d'aquestes proves.

Cinquè

Pel que fa a l'argument segons el qual la comissió rogatòria al domicili dels recurrents a Barcelona no tindria lloc de ser, perquè tendiria a recercar certes informacions que no estarien justificades i perquè, per la resta, els recurrents estarien disposats a aportar ells mateixos aquesta informació a la batlle instructora, s'imposen dues constatacions:

primerament, quant a les informacions que la batlle estima necessàries sol·licitar, és normalment ella qui ho ha de jutjar de manera discrecional (salvat que formuli demandes il·lògiques o arbitràries) i no correspon fer-ho als recurrents, com tampoc al Tribunal Constitucional.

segonament, sembla coherent estimar que una bona recerca de la informació implica que el jutge pugui escoltar directament les declaracions dels interessats. Tanmateix, aquest no ha estat el cas en aquesta causa, ja que els recurrents es van limitar a adduir la seva impossibilitat de desplaçar-se al Principat d'Andorra i a proposar, no pas finalment de venir-hi, sinó únicament d'aportar una documentació a través de la seva lletrada. Documentació de la qual semblen ser els únics aptes a considerar tant el seu interès com el seu contingut.

En aquestes condicions, la utilització del procediment de la comissió rogatòria al domicili dels recurrents no apareix com a no fonamentada.

Sisè

Pel que fa a la resta d'al·legacions que s'acaben de recordar, ja sigui aquelles que fan referència de manera més particular a les informacions que la batlle instructora pretén obtenir de l'Audiència Nacional de Madrid en relació amb els assumptes en els quals els recurrents estarien implicats, com les informacions que vol obtenir d'Andorra i de la societat Atlantis Corporació Financera, SA, o, ja sigui de manera global, el caràcter pretesament desproporcionat "*de les informacions que es pretén enviar a l'estranger*", totes elles tenen la mateixa problemàtica.

Segons el parer de la part recurrent, aquestes informacions que vulnerarien greument el dret a la intimitat dels recurrents i el de terceres persones, serien desproporcionades en relació amb la finalitat perseguida i tampoc serien necessàries a aquesta finalitat, la vulneració del dret a aquest article 14 de la Constitució intervindria per la infracció de les disposicions dels articles 47 i 87 del Codi de procediment penal i, per tant, com ho pretenia l'escrit d'incident de nul·litat d'actuacions, la recerca d'aquesta informació seria "*incoherent i absent de tota lògica i raó.*"

Situant d'aquesta manera en el terreny de la crítica l'objecte de les comissions rogatòries, els recurrents el situen, doncs, en l'àmbit de la qüestió relativa a la recerca i a les modalitats de l'obtenció de les proves.

Ara bé, com ja s'ha esmentat breument abans, les qüestions de prova pertanyen exclusivament a la competència de les jurisdiccions ordinàries i no a la del Tribunal Constitucional que per tal com no les pot conèixer, tampoc pot pronunciar-se en relació amb les mateixes.

Efectivament, la jurisprudència constant d'aquest Tribunal (veg. p. ex. la sentència del 7 de setembre del 2007, recaiguda en la causa 2007-12-RE, la sentència del 3 de febrer del 2014, recaiguda en la causa 2013-38-RE o l'aute del 5 de maig del 2014, recaiguda en la causa 2014-6-RE) declara que no es pot pronunciar sobre les apreciacions relatives a qüestions de prova de les quals tracten les jurisdiccions ordinàries en l'exercici de la seva competència exclusiva.

Això és així salvat que la jurisdicció ordinària no es pronunciï de manera arbitrària o irraonable, ja que en aquest cas el Tribunal Constitucional retroba la seva competència per extraure les conseqüències d'aquest supòsit.

Ens podem demanar si aquest seria el cas en aquesta causa, si, pel fet de cometre un error manifest d'apreciació, la jurisdicció ordinària hauria determinat l'objecte de les comissions rogatòries en qüestió de manera tan injustificada i desproporcionada que aquest objecte esdevindria arbitrari o irraonable?

Aquesta és l'opinió dels recurrents, ja que l'objecte de les comissions rogatòries que impugnen els hi resulta "*incoherent i absent de tota lògica i raó.*"

Tanmateix, quina és la realitat en aquesta causa?

De fet, d'una lectura acurada dels autes impugnats, i en particular de l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, es desprèn punt per punt una motivació explícita. En particular en la "*Relació dels fets que han fet necessàries les mesures d'investigació acordades*" (veg. aute del 7 de maig del 2014, pàg. 9 i següents) i en les més de 6 pàgines (veg. pàg. 12 i següents) que expliciten "*Quines són les mesures d'investigació acordades a l'aute impugnat.*"

La batlle instructora s'explica a bastament en relació amb els fets i amb les informacions que

sol·licita, sobre les comissions rogatòries que s'han de lliurar a Madrid i a Barcelona, així com sobre les raons de ser d'una "*investigació bancària i financera en les entitats bancàries andorranes.*"

Els desenvolupaments dedicats a motivar la necessitat de la recerca d'informació de la qual es tracta no convencen, evidentment, els recurrents, però no per aquest motiu estan desproveïdes de precisió o de seriositat.

Per tant, no es pot vàlidament considerar que, pel que fa a les qüestions de prova que li corresponen per principi, la batlle instructora s'hagi determinat en aquesta causa d'una manera il·lògica i irraonable susceptible de generar una vulneració del dret constitucional a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la Constitució, com tampoc, per via de conseqüència, al dret a un procés degut, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En aquestes condicions, les al·legacions dels recurrents no vulneren cap dels drets al·legats i no poden prosperar.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Desestimar íntegrament el recurs d'empara interposat per la representació processal dels Srs. Daniel Mestre Solana i Oriol Mestre Risse contra l'aute del 24 de febrer del 2014 i contra l'aute del 7 de maig del mateix any, dictats per la Batllia d'Instrucció.

Segon

D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, condemnar la part recurrent al pagament de les costes processals en seu constitucional.

Tercer

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal dels Srs. Daniel Mestre Solana i Oriol Mestre Risse, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 17 d'octubre del 2014.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta

Isidre Molas Batllori
Vicepresident

Pierre Subra de Bieusses
Magistrat

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat